

I

Заснув утомлений Іосиф, —  
Не задрімає Маріям...  
З-під плата випустила коси  
І простеля під немовлям.

Шовками вистелено ложе  
І покривало із шовків...  
«Засни, засни... Да нічесоже  
Не потривоже твоїх снів».

Над ними — темний і великий,  
Високо винесший главу,  
Камінний звір людиноликий,  
Що наче став на вартову.

II

Скрадались татями гієни —  
І вже гострили шила віч,  
І вже хотіли, навіжені,  
Розреготатися у ніч...

Та хтось, обурений без краю,  
Ударом світлого крила  
Оперезав мерзенну зграю —  
І гнана страхом, утекла, —

Десь, як без пам'яті, блукає...

І, вийшовши на хижий лов,  
Десятим поприщем рикаяй  
Святее місце обійшов.

Прага, 1927

---

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка  
«STEFANOS I».